

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 581/2016-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 21. júla 2016 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Ladislava Orosa predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], a [REDACTED], [REDACTED], zastúpených Advokátskou kanceláriou [REDACTED], advokát s. r. o., [REDACTED], [REDACTED], v mene ktorej koná advokát [REDACTED], vo veci namietaného porušenia ich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Čadca sp. zn. 11 C 76/2006 z 23. januára 2013 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 9 Co 484/2013 z 28. novembra 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] a [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 4. marca 2014 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovatelia“), ktorou namietajú porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) rozsudkom Okresného súdu Čadca (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 11 C 76/2006 z 23. januára 2013 (ďalej aj „napadnutý rozsudok okresného súdu“) v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 9 Co 484/2013 z 28. novembra 2013 (ďalej aj „napadnutý rozsudok krajského súdu“).

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovatelia boli žalovanými v súdnom konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 11 C 76/2006, v ktorom sa žalobcovia domáhali určenia, že parcela [REDACTED] o výmere [REDACTED] – zastavaná plocha katastrálneho územia [REDACTED] vytvorená geometrickým plánom č. [REDACTED], ktorá je totožná s parcelou č. [REDACTED] o výmere [REDACTED], parcelou č. [REDACTED] o výmere [REDACTED], parcelou č. [REDACTED] o výmere [REDACTED] a parcelou č. [REDACTED] o výmere [REDACTED], a parcela [REDACTED] o výmere [REDACTED], ostatné plochy katastrálneho územia [REDACTED], zapísaná na [REDACTED] patria do ich bezpodielového spoluvlastníctva.

Okresný súd o tejto žalobe rozhodol rozsudkom sp. zn. 11 C 76/2006 z 23. januára 2013, ktorým jej v časti navrhovaného určenia parcely č. [REDACTED] do bezpodielového spoluvlastníctva žalobcov vyhovel a vo zvyšnej časti ju ako nedôvodnú zamietol.

Proti označenému rozsudku okresného súdu podali sťažovatelia odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd rozsudkom sp. zn. 9 Co 484/2013 z 28. novembra 2013 tak, že označený rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil.

Následne proti napadnutému rozsudku krajského súdu v spojení s napadnutým rozsudkom okresného súdu podali sťažovatelia podľa čl. 127 ods. 1 ústavy sťažnosť, v ktorej po rekapitulácii priebehu konania pred všeobecnými súdmi v súvislosti s namietaným porušením označených práv podľa ústavy, dohovoru a dodatkového protokolu uvádzajú toto:

„Výsledok, ku ktorému dospela samosudkyňa Okresného súdu a senát Krajského súdu je v hrubom rozpore s ustálenou judikatúrou nielen slovenských ale aj českých súdov, na základe, ktorých sa dá rozumne očakávať úspech vo veci. Krajský súd nielen že ignoroval ustálenú judikatúru súdov, na ktorú poukazovali v odvolaní odporcovia, ale sa k nej ani nevyjadril, vôbec nešpecifikoval prečo nerozhodol rovnako v skutkovo totožnej veci, ako už neraz rozhodol Najvyšší súd...“

Okresný a krajský súd pri určovaní vlastníckeho práva žalobcov vychádzali z toho, že žalobcovia kúpili spornú nehnuteľnosť ústnou kúpnu zmluvou a vlastnícke právo vydržali.“

Sťažovatelia namietajú, že všeobecné súdy nehodnotili *„dobromyseľnosť žalobcov objektívne...“*, pričom tiež uvádzajú, že na ich strane *„ide iba o detenciu, ktorá nestačí na vydržanie“*. Na podklade uvedeného konštatujú, že všeobecné súdy sa *„k týmto objektívnym... okolnostiam nevyjadrili, hoci boli základom rozhodovania, tieto nehodnotili“*.

V závere svojej argumentácie sťažovatelia uvádzajú, že rozhodnutiami všeobecných súdov boli zbavení svojho majetku, ktorý *„preukázateľne písomnými kúpnymi zmluvami odkúpili od svojich predchodcov“*.

Na základe už uvedeného sťažovatelia navrhujú, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo [redacted]... a [redacted]... vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 (v spojení s čl. 1 ods. 1) ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva pokojne užívať svoj majetok podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských

práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 11 C 76/06 (9 Co 484/2013) zo dňa 28. 11. 2013 v spojení s rozsudkom Okresného súdu sp. zn. 11 C 76/2006 zo dňa 23. 01. 2013 porušené bolo.

2. Rozsudok Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 11 C 76/06 (9 Co 484/2013) zo dňa 28. 11. 2013 a rozsudok Okresného súdu sp. zn. 11 C 76/2006 zo dňa 23. 01. 2013 zrušuje a vec vracia Okresnému súdu Čadca na ďalšie konanie.

3. Krajský súd v Žiline a Okresný súd Čadca sú povinní spoločne a nerozdielne uhradiť [REDAKOVANÉ]... a [REDAKOVANÉ]... trovy konania v sume 284,08 € na účet jeho... obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], advokát s. r. o... do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným,

ako aj návrhy podané oneskorene, môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98). V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť aj absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva. Dedenie sa zaručuje.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený.

Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré stanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva.

Ústavný súd si pri výklade práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na spravodlivé súdne konanie, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je taktiež právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (III. ÚS 78/07, IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04).

Ústavný súd poukazuje na to, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (m. m. I. ÚS 241/07). Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (napr. II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05). Rovnako Európsky súd pre ľudské práva pripomenul, že súdne rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú. Článok 6 ods. 1 dohovoru však nemožno chápať tak, že vyžaduje podrobnú odpoveď na každý argument, pričom odvolací súd sa pri zamietnutí odvolania môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia nižšieho súdu (García Ruiz proti Španielsku z 21. 1. 1999).

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že jej podstatou je tvrdenie sťažovateľov, ktorí rozsudku krajského súdu v spojení s rozsudkom okresného súdu vytýkajú jeho arbitrárnosť, pretože

ním formulované právne závery v reakcii na zistený skutkový stav veci sú v rozpore s ustálenou judikatúrou všeobecných súdov vyššieho stupňa týkajúcou sa posudzovania otázky dobromyseľnosti nadobúdania vlastníckeho práva k nehnuteľnej veci vydržaním. Sťažovatelia v tejto súvislosti poukazujú aj na to, že ich námietky boli podstatné, a preto vyžadovali náležité posúdenie v odôvodnení napadnutého rozhodnutia.

Ústavný súd sa preto pri predbežnom prerokovaní sťažnosti sústredil na posúdenie otázky, či možno považovať napadnutý rozsudok okresného súdu a aj napadnutý rozsudok krajského súdu za ústavne udržateľný a akceptovateľný z hľadiska námietok, ktoré sťažovatelia proti nemu uplatňujú.

1. K namietanému porušeniu základných práv sťažovateľov podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 ústavy, práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu napadnutým rozsudkom okresného súdu

Z princípu subsidiarity zakotveného v čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri uplatňovaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Každá fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá namieta porušenie svojho základného práva, preto musí rešpektovať postupnosť tejto ochrany a požiadať o ochranu ten orgán verejnej moci, ktorý je kompetenčne predsunutý pred uplatnenie právomoci ústavného súdu (napr. II. ÚS 148/02, IV. ÚS 78/04, I. ÚS 178/04, IV. ÚS 380/04, II. ÚS 372/08).

Keďže proti napadnutému rozsudku okresného súdu bol prípustný riadny opravný prostriedok – sťažnosť, právomoc poskytnúť ochranu označeným právam sťažovateľov vo vzťahu k okresnému súdu mal krajský súd prostredníctvom podaného odvolania. Sťažovatelia proti napadnutému rozsudku okresného súdu odvolanie podali a krajský súd o ňom riadne rozhodol.

Ústavný súd preto nemá právomoc na prerokovanie sťažnosti v časti, ktorá smeruje proti napadnutému rozsudku okresného súdu, a preto sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok svojej právomoci.

2. K namietanému porušeniu základných práv sťažovateľov podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 ústavy, práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu napadnutým rozsudkom krajského súdu

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu vyplýva, že *„otázka vlastníckeho práva k sporným nehnuteľnostiam bola čiastočne vyriešená v konaní tamojšieho súdu sp. zn. 11 C/803/1993 zo dňa 29. 10. 1997 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 9 Co/49/1998 zo dňa 12. 6. 1998, kedy bol návrh terajších odporcov vo vzťahu k terajším navrhovateľom o ochranu vlastníckeho práva zamietnutý, kde nadobudli terajší navrhovatelia do svojho vlastníctva na základe vydržania“*.

Z odôvodnenia tohto rozsudku ďalej vyplýva, že na základe týchto zistení *„ani prvostupňovému súdu neprislúchalo hodnotiť rozhodujúce skutočnosti iným spôsobom, než boli vyhodnotené v tomto konaní, a preto prvostupňový súd postupoval správne, keď čiastočne návrhu navrhovateľov vyhovel“*.

V súvislosti so sťažovateľmi namietanou otázkou dobromyseľnosti žalobcov pri nadobúdaní vlastníckeho práva k sporným nehnuteľnostiam vydržaním krajský súd uviedol, že *„[a]j dobromyseľnosť držby ako jednu zo základných podmienok pre nadobudnutie vlastníckeho práva vydržaním je vždy potrebné hodnotiť s prihliadnutím na všetky okolnosti konkrétneho prípadu, pričom platí, že v pochybnostiach je potrebné držbu považovať za oprávnenú. Odhliadnuc od skutočnosti, že otázka dobromyseľnosti medzi účastníkmi bola v časti sporných nehnuteľností už vyriešená v predchádzajúcom konaní o ochranu vlastníckeho práva, nemožno sa stotožniť s názorom odporcov v tom, že pokiaľ by niekto vstúpil do držby nehnuteľností na základe ústnej zmluvy, nemôže byť s ohľadom na všetky okolnosti v dobrej viere, že je vlastníkom. I tu je totiž potrebné vždy prihliadať*

na okolnosti konkrétneho prípadu (osoby účastníkov právnych vzťahov, osobitosti regiónu, atď.). Z vykonaného dokazovania (ohliadky na mieste samom, čestným prehlásením [REDACTED] a [REDACTED], výpovedí svedkov [REDACTED] a [REDACTED]) prvostupňový súd správne dospel k záverom, že navrhovatelia mohli byť s prihliadnutím na všetky okolnosti v držbe nehnuteľností dobromyseľnými v tom, že im vlastnícke právo patrí (pokiaľ išlo o nehnuteľnosti, ktoré majú i v súčasnosti riadne oplotené), a preto odvolací súd v tejto časti rozhodnutie prvostupňového súdu. ako vecne správne potvrdil...“.

Pri hodnotení napadnutého rozsudku krajského súdu ústavný súd vychádzal z ustáleného právneho názoru, podľa ktorého rozhodnutie súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (m. m. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 320/2012), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok. Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania rozhodnutí všeobecných súdov (prvostupňového aj odvolacieho), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (m. m. IV. ÚS 350/09).

Vzhľadom na obsahovú spojitosť napadnutého rozsudku krajského súdu s napadnutým rozsudkom okresného súdu a v nadväznosti na už citovanú judikatúru považoval ústavný súd za potrebné v ďalšom poukázať aj na relevantnú časť odôvodnenia napadnutého rozsudku okresného súdu, v ktorej okresný súd uviedol:

„Zhodnotením vykonaného dokazovania súd v konaní mal nesporne preukázané, že parcely, ktorých určenia vlastníckeho práva sa navrhovatelia v 1., 2. rade domáhajú, a to číslo [REDACTED] o výmere [REDACTED], [REDACTED] o výmere [REDACTED] sú v ich vlastníctve, nadobudli ich vydržaním na základe ústnej kúpnej zmluvy od vlastníčky [REDACTED]. Dané skutočnosti mal preukázané súd vykonaným dokazovaním v konaní 11 C 803/93. V danom smere obrana odporcov ohľadom tejto časti pozemkov neobstojí. Jedná sa o parcely, ktoré majú navrhovatelia oplotené, a sú súčasťou ich záhrady. V konaní 11 C 803/93 v spojení s druhostupňovým rozsudkom KS Žilina 9 Co 49/98 zo dňa 12. 6. 1998 bola predbežne riešená otázka vlastníckeho práva navrhovateľov k týmto nehnuteľnostiam. V oboch bolo konštatované, že vlastnícke právo svedčí v prospech navrhovateľov v 1., 2. rade, ktorí vlastníctvo k sporným nehnuteľnostiam nadobudli vydržaním. Navrhovatelia nehnuteľnosť

vedení ako parcela číslo [REDACTED] kúpili od [REDACTED], starej matky odporcu v 1. rade, ktorá sa jej výlučnou vlastníčkou stala na základe vydržania v dôsledku reálnej del'by pozemnoknižných spoluvlastníkov (rozsudok OS Čadca 10 C 958/85 z 11. 10. 1985). Rozsudkom bolo určené, že [REDACTED] je výlučnou vlastníčkou nehnuteľnosti parcely č. [REDACTED] o výmere [REDACTED], ktorá bola neskôr rozčlenená pri komplexnej údržbe na pozemky [REDACTED] a [REDACTED]. Zodpovedajúcej právnej forme sa prevod realizoval až zmluvou z 26. 2. 1986 ([REDACTED])... Najneskôr od 31. 12. 1984 bolo preukázané dobromyselne užívanie [REDACTED] uvedených parciel, ktoré sa nachádzajú vo vnútri ich záhrady, ku ktorej oploteniu došlo v roku 1984. Dané skutočnosti súd mal nesporne preukázané. V zmysle právnej úpravy účinnej v čase začiatku držby navrhovateľov s poukazom na § 132a ods. 1 OZ bol prípustný vznik oprávnenej držby. Nakoľko s vecou navrhovateľa nakladali ako s vlastnou, s prihliadnutím na všetky okolnosti boli v dobrej viere, že im parcela patrí. V súlade s právnymi predpismi platnými v danom čase vznikla držba navrhovateľov v 1. a 2. rade. K dovŕšeniu podmienok vydržania došlo najneskôr k 31. 12. 1994, titulom vydržania navrhovateľa stali sa vlastníkami nehnuteľností. Parcela číslo [REDACTED] o výmere [REDACTED] na základe geometrického plánu [REDACTED] nachádza sa taktiež vo vnútri oplotenej záhrady navrhovateľov, a v konaní súd mal preukázané, že v takomto rozsahu parcela bola vyčlenená pri zriaďovaní záhrady [REDACTED] ešte pred rokom 1984. Tento záver podporujú aj skutočnosti, že odporca v 1. rade v konaní 11 C 803/93 poukázal na dohodu s navrhovateľmi ohľadom časti parcely [REDACTED], v návrh zo dňa 7. 12. 1993 domáhal sa, aby navrhovateľa na prechod k potoku používali okraj parcely číslo [REDACTED], na čom sa v minulosti dohodli. Neskôr návrh v tejto časti zobral späť. Odporca v 1. rade neskôr domáhal sa už len vydania parciel [REDACTED] a [REDACTED] o výmere [REDACTED] a nie aj parcely č. [REDACTED] v časti, ktorú navrhovateľa v 1., 2. rade majú oplotenú. Pokiaľ ide o parcelu číslo [REDACTED] o výmere [REDACTED]; ohliadkou súd zistil, že sa jedná o parcelu, ktorá je oplotená navrhovateľmi, a nachádza sa vo vnútri ich záhrady. Aj v prípade tejto parcely platí rovnaký právny režim nadobudnutia vlastníckeho práva navrhovateľov vydržaním, ako u parciel č. [REDACTED] a [REDACTED].“

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu v spojení s napadnutým rozsudkom okresného súdu vyplýva, že rozhodujúcim dôvodom, ktorý viedol k procesnému

neúspechu sťažovateľov, bola jednak existencia právoplatného rozsudku okresného súdu sp. zn. 11 C 803/1993 z 29. októbra 1997 v spojení s rozsudkom krajského súdu sp. zn. 9 Co 49/1998 z 12. júna 1998, pričom na túto z pohľadu všeobecných súdov relevantnú myšlienkovú líniu sťažovateľa vo svojej sťažnosti nijakým spôsobom nereagujú, a jednak skutočnosť, že okresný súd na základe vykonaných dôkazných prostriedkov a s poukazom na konkrétne okolnosti danej veci dospel k záveru, že žalobcovia sú so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľní v tom, že im sporné nehnuteľnosti patria a že zároveň boli naplnené všetky ostatné podmienky, s ktorými právny poriadok v relevantnom čase spájaj nadobudnutie vlastníckeho práva k predmetným nehnuteľnostiam.

Krajský súd tiež preskúmal opodstatnenosť skutkových a právnych záverov okresného súdu, pričom správnosť aplikácie príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka vyhodnotil v kontexte jeho historických zmien vo vzťahu ku konkrétnej právnej situácii účastníkov konania.

Napriek tomu, že krajský súd osobitne nereagoval na všetky sťažovateľmi uvádzané skutkové a právne tvrdenia, ústavný súd zastáva názor, že sa dostatočným spôsobom vyrovnal s ich podstatnými námietkami uvedenými v rámci ich odvolacej argumentácie, ako aj so všetkými okolnosťami, ktoré majú pre vec podstatný význam a ktoré dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia.

Ústavný súd za týchto okolností nemá ústavne relevantný dôvod a ani oprávnenie na to, aby prehodnocoval skutkové a právne závery krajského súdu a tieto následne podroboval ústavnoprávnej korekcii. Skutočnosť, že sťažovateľa sa s právnym názorom uvedeným v napadnutom rozsudku nestotožňujú, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti tohto názoru a ani nezakladá oprávnenie ústavného súdu nahradiť názor krajského súdu svojím vlastným.

Ústavný súd po preskúmaní odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu v spojení s odôvodnením napadnutého rozsudku okresného súdu, vo väzbe na obsah sťažnostnej argumentácie sťažovateľov dospel k záveru, že označené rozhodnutia

všeobecných súdov ústavne akceptovateľným spôsobom zodpovedali všetky relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, a preto napadnutý rozsudok krajského súdu v spojení s rozsudkom okresného súdu nemožno hodnotiť ako arbitrárny.

V súvislosti s namietaným porušením hmotného práva sťažovateľov (čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu) ústavný súd konštatuje, že všeobecné súdy, rešpektujúc ústavnoprocenčné princípy garantujúce základné práva účastníkov konania na súdnu ochranu, podľa názoru ústavného súdu v konaní o ochranu tohto práva a v spojení s ním posúdili aj namietané porušenie základného práva sťažovateľov podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu. Ústavný súd dospel k záveru, že aj z hľadiska posúdenia týchto práv nebol postup krajského súdu v spojení s postupom okresného súdu ani svojvoľný a ani arbitrárny a ich rozhodnutia sú aj z pohľadu poskytnutej ochrany týchto práv ústavne udržateľné.

Z uvedeného dôvodu ústavný súd odmietol sťažnosť sťažovateľov v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Keďže sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľov v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. júla 2016